

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Mgr. M. S.**, zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Generální inspekce bezpečnostních sborů**, se sídlem Skokanská 2311/3, Praha 6, proti rozhodnutí ředitele žalované ze dne 9. 7. 2012, čj. GI-A-455-18/2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2013, čj. 11 A 144/2012 – 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Žalobce požádal podáním doručeným dne 29. 9. 2008 Inspekci ministra vnitra, 11. oddělení Brno, o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). Konkrétně žádal o sdělení následujících informací:

- I.** Na základě jakého konkrétního poznatku Ministerstva zahraničních věcí, který Inspekce ministra vnitra, 11. oddělení Brno, zaevidovala v dubnu 2007, bylo postupem podle § 158 odst. 1 trestního řádu zahájeno vyšetřování zaměřené na činnost advokátní kanceláře žalobce. Žalobce žádal o poskytnutí této informace ve stejné podobě, v jaké byla Ministerstvem zahraničních věcí poskytnuta Inspekci ministra vnitra, 11. oddělení Brno.
- II.** Sdělení totožnosti osob označených jako „*informátoři*“. Vzhledem k tomu, že tyto osoby zasáhly do práv žalobce, má žalobce právo se proti zásahům těchto osob hájit.

- III. Kdy, jakou formou, jakého obsahu, kterému policistovi osoba označená jako „*informátor*“ poskytovala informace.
- IV. Zda a v jaké podobě jsou v současné době uchovávány údaje o telekomunikačním provozu. Jestliže jsou tyto údaje uchovány, kde se v současné době nacházejí.
2. Vedoucí Inspekce ministra vnitra, 11. oddělení Brno, rozhodnutím ze dne 2. 10. 2008, čj. IN-262-2/11-A-2008, žádost odmítl.
3. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 9. 12. 2008, čj. IN-213/00-A-2008, změnilo rozhodnutí vydané v prvním stupni tak, že vypustilo v odůvodnění všechny odkazy na § 11 odst. 6 informačního zákona, a ve zbývající části napadené rozhodnutí potvrdilo.
4. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 4. 2012, čj. 7 Ca 39/2009 – 44, zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra a vrátil věc žalované k dalšímu řízení (v průběhu řízení před městským soudem byla s účinností od 1. 1. 2012 zřízena Generální inspekce bezpečnostních sborů, na níž přešla pravomoc rozhodovat o žádostech podle informačního zákona týkajících se činnosti Inspekce ministra vnitra a Inspekce Policie ČR).
5. Žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 6. 2012, čj. GI-A-455-9/2012, odmítla žádost žalobce v bodech I. až III., v bodu IV. žádosti vyhověla.
6. Ředitel žalované zamítl odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 9. 7. 2012, čj. GI-A-455-18/2012.

II.

7. Žalobce napadl rozhodnutí ředitele žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 21. 11. 2013, čj. 11 A 144/2012 – 56, zamítl. Rozsudek městského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

8. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je patrné, že stěžovatel uplatnil i námitky spadající pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

9. Stěžovatel připomněl, že požadované informace souvisely s trestním příkazem podle § 88 trestního řádu vydaným Okresním soudem Brno-venkov pod čj. 12 Nt 37/2007, na jehož základě okresní soud nařídil všem mobilním operátorům poskytnout údaje o veškerém uskutečněném telekomunikačním provozu v období od 29. 4. 2007 do 29. 10. 2007, které byly předmětem telekomunikačního tajemství určitých mobilních telefonních stanic, mezi nimiž byla i čtyři telefonní čísla využívána stěžovatelem. Trestní příkaz byl vydán na základě podnětu Ministerstva vnitra, Inspekce ministra vnitra, 11. oddělení Brno.

10. O existenci požadovaných informací se stěžovatel dozvěděl jako obhájce v trestní věci svého klienta. V předmětné věci nebyly vůči stěžovateli zahájeny žádné úkony trestního řízení. Pokud by stěžovatel nevykonával funkci obhájce, o požadovaných informacích by se vůbec nedozvěděl. Každý má přitom právo znát informace, které o něm orgány veřejné moci shromažďují, a právo bránit se před zásahy do osobnostních práv způsobenými nezákonným shromažďováním informací o jeho osobě. Stěžovateli nebylo zřejmé, podle jakého jiného právního předpisu se měl domoci zjištění informací, které o něm státní orgán shromažďoval.

11. Žalovaná odmítla poskytnout informace upřesněné výše v bodu 1. I. s tím, že ve výroku odkázala na § 15 odst. 1 a § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, podle kterého povinný

subjekt neposkytne informace o probíhajícím trestním řízení. V odůvodnění však zmatečně odkázala na § 11 odst. 6, který byl včleněn do informačního zákona až s účinností od 1. 1. 2009, tedy po podání žádosti o poskytnutí informací. Takový postup představoval nezákonně extenzivní výklad práva v neprospěch stěžovatele. Důvody odmítnutí žádosti musí být posouzeny podle zákona účinného v době podání žádosti.

12. Žalovaná ani její ředitel neobjasnili, z jakého zákonného důvodu předmětné informace stěžovateli neposkytli. Po skutkové stránce žalovaná odůvodnila odmítnutí žádosti trestním řízením, které mělo probíhat proti stěžovateli a dalším osobám. Odmítnutí žádosti o informace podle § 11 odst. 4 informačního zákona však nebylo namístě, protože v době vydání správního rozhodnutí žádné trestní řízení, o kterém by stěžovatel věděl, neprobíhalo. Podle žalované by poskytnutím požadované informace byl stěžovateli odkryt princip spolupráce, její konkrétní podoby a rozsah možného personálního nasazení při vyhledávání a odhalování trestné činnosti. Požadované informace se ovšem nevyskytly v řízení, v němž stěžovatel vykonával funkci obhájce, ani v trestním řízení proti jeho osobě. Ve věci sp. zn. ÚOOZ-94/VZ-2007/E5, na kterou žalovaná odkázala, nebylo proti stěžovateli zahájeno trestní stíhání a stěžovatel se o tomto údajném trestním řízení dozvěděl až z rozhodnutí žalované. V řízení před městským soudem stěžovatel navrhl provedení důkazu spisem sp. zn. ÚOOZ-94/VZ-2007/E5 za účelem zjištění, zda se stěžovatelem probíhá nějaké trestní řízení, městský soud však tomuto návrhu nevyhověl.

13. Městský soud pochybil, pokud uzavřel, že žalovaná měla postupovat podle § 11 odst. 6 informačního zákona, a považoval odkaz na § 11 odst. 4 téhož zákona ve výroku rozhodnutí pouze za formální pochybení. Výroková část rozhodnutí je závazná a podle § 68 odst. 2 správního řádu musí obsahovat odkaz na zákonné ustanovení, podle kterého povinný subjekt odmítne informaci poskytnout. Rozhodnutí žalované bylo vnitřně rozporné, a tudíž nepřezkoumatelné.

14. Správní orgány ani městský soud nešetřily právo stěžovatele na právní jistotu, neboť stěžovatel podal žádost za určitého právního stavu, kdy § 11 odst. 6 informačního zákona nebyl platný.

15. Informace uvedené výše v bodu 1. II. a III. žalovaná odmítla poskytnout s odkazem na § 23f zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, který byl v době vydání správního rozhodnutí již zrušen. Stávající právní předpis upravující činnost Policie ČR neobsahuje žádné přechodné ustanovení, které by umožnilo použití již neplatného ustanovení. Podle stěžovatele povinný subjekt není oprávněn odmítnout poskytnutí informace podle již zrušeného zákonného ustanovení, a to ani tehdy, má-li rozhodovat podle právního stavu platného v době podání žádosti.

16. Závěrem stěžovatel zdůraznil své právo znát informace, které jsou o něm shromažďovány, a vytkl městskému soudu, že dostatečně nevysvětlil, proč měla žalovaná postupovat podle právní úpravy, která nebyla v době podání žádosti platná.

IV.

17. Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že městský soud se vypořádal právně uspokojivou argumentací s netradiční souhrou okolností, kdy o žádosti podané dne 23. 9. 2008, která se týkala v té době probíhajícího trestního řízení, bylo nově rozhodnuto až v roce 2012 po zrušení původního rozhodnutí městským soudem, přičemž v roce 2012 již trestní řízení neprobíhalo, ale nová právní úprava výrazným způsobem rozšířila důvody pro odmítnutí poskytnutí informací. Žalobce přitom žádal o informace, jejichž posouzení je závislé na jejich vlastnostech proměnných v čase, konkrétně na tom, zda se týkají probíhajícího nebo ukončeného trestního řízení.

18. Dále žalovaná setrvala na svém původním stanovisku, že žádosti podle informačního zákona mají být posouzeny podle faktického stavu požadované informace v době podání žádosti. Povinný subjekt nemá povinnost zkoumat, zda se faktický stav požadované informace mění v průběhu řízení, protože by určité skutečnosti musel zkoumat opakovaně. Postup podle skutkového a právního stavu v době podání žádosti nejméně zasahuje do práv stěžovatele a není v rozporu s veřejným zájmem.

19. Pokud by žalovaná vyhodnotila požadované informace podle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí, ale podle právní úpravy platné v době podání žádosti (tedy bez možnosti aplikovat § 11 odst. 6 informačního zákona), neoprávněně by tím stěžovatele zvýhodnila. Stěžovatel by mohl získat informace, které by mu za standardní situace nebyly poskytnuty.

20. Přestože žalovaná postupovala podle právního stavu v době podání žádosti, důvody odmítnutí žádosti přetrvávaly i ke dni vydání nového rozhodnutí, byť by byly vyjádřeny odkazem na jiné ustanovení, příp. jiný právní předpis. Také původní § 23f zákona č. 283/1991 Sb. byl plně převzat do § 73 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, který je účinný od 1. 1. 2009.

21. Žalovaná napadené rozhodnutí podrobně zdůvodnila a považovala za nezbytné zmínit také své stanovisko k posouzení žádosti z hlediska skutkového a právního stavu v době vydání nového rozhodnutí, tedy jako by žádost byla podána až v roce 2012. Námitka stěžovatele, že takový postup byl zmatečný, byla pouze účelová.

V.

22. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

23. Kasační stížnost není důvodná.

24. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že podmínky pro poskytnutí informací podle informačního zákona mají být posouzeny podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, ale právního stavu v době podání žádosti. Takový postup nemá oporu v zákoně.

25. Správní rozhodnutí musí být v souladu s právními předpisy účinnými v době jeho vydání. Pokud to zákon výslovně nestanoví, zákonná úprava účinná v době zahájení řízení (podání žádosti) není rozhodující. Dojde-li v průběhu odvolacího řízení nebo řízení o rozkladu ke změně právní úpravy, orgán rozhodující o odvolání/rozkladu musí zohlednit a akceptovat novou úpravu, účinnou v době svého rozhodování. Tento ustálený obecný princip, zastávaný doktrínou i judikaturou, potvrdil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 1. 4. 2014, čj. 3 Ads 37/2012 – 30 (bod 76 s odkazy na odbornou literaturu i judikaturu). Shodný postup se uplatní i v případě, kdy je správní rozhodnutí zrušeno soudem a vráceno správnímu orgánu k dalšímu řízení.

26. K době vydání rozhodnutí je třeba vztáhnout také posouzení skutkového stavu, tedy i posouzení otázky, zda se požadovaná informace týká probíhajícího, nebo již ukončeného trestního řízení. Pokud v době podání žádosti trestní řízení probíhalo, ale v době vydání rozhodnutí již nikoliv, informaci vztahující se k tomuto ukončenému trestnímu řízení lze poskytnout, ledaže tomu brání jiné ustanovení informačního zákona nebo jiného právního předpisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, čj. 4 As 125/2013 – 50).

27. Výše uvedeným principům odpovídá i následný přezkum správního rozhodnutí ve správním soudnictví. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“.

28. V nyní posuzované věci městský soud správně uzavřel, že bylo třeba vyjít ze znění informačního zákona účinného v době vydání správního rozhodnutí, tedy včetně novely provedené zákonem č. 274/2008 Sb., která s účinností od 1. 1. 2009 začlenila do § 11 informačního zákona také odstavec 6. Zákon č. 274/2008 Sb. neobsahuje žádná přechodná ustanovení, která by stanovila, že se tato nová úprava nepoužije pro žádosti podané do 31. 12. 2008. Bylo proto namístě použít výše uvedený princip, který ukládá správnímu orgánu zohlednit novou právní úpravu, která nabyla účinnosti v průběhu správního řízení. Takový postup není rozporný se zásadou právní jistoty, ale naopak se jedná o obecně platný princip, na němž je vybudováno správní řízení a jeho soudní přezkum, není-li v zákoně výslovně stanoven postup odlišný.

29. Stěžovateli nelze přisvědčit, že městský soud neodůvodnil, proč měla žalovaná postupovat podle § 11 odst. 6 informačního zákona. Městský soud uvedl, že je třeba použít informační zákon ve znění zákona č. 274/2008 Sb. právě s ohledem na neexistenci přechodných ustanovení, která by stanovila odlišný postup.

30. Ve shodě s městským soudem proto Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalovaná pochybila, pokud posoudila žádost stěžovatele podle skutkového a právního stavu v době jejího podání a odmítla poskytnout část požadovaných informací podle § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona s tím, že se tyto informace týkaly trestního řízení, které v době podání žádosti ještě probíhalo. Skutečnost, že žalovaná uvedla ve výroku rozhodnutí vydaného v prvním stupni nesprávné ustanovení právního předpisu a rozhodnutí ředitele žalované tento postup potvrdilo, nelze považovat za pouhou formalitu. Nejvyšší správní soud však souhlasí s městským soudem, že s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti posuzované věci toto pochybení žalované nevedlo k nezákonnosti napadeného rozhodnutí jako celku a nedotklo se negativním způsobem veřejných subjektivních práv stěžovatele. Z důvodů rozebraných níže totiž soud nepochyboval, že žádost stěžovatele by musela být odmítnuta i podle právní úpravy účinné ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí.

31. Při hodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud přihlédl zejména k tomu, že rozhodnutí žalované vydané v prvním stupni (potvrzené napadeným rozhodnutím) obsahovalo odůvodnění vztahující se k odepření informací nejen podle právní úpravy účinné ke dni podání žádosti, ale i podle právní úpravy účinné ke dni vydání rozhodnutí, byť posléze uvedené žalovaná považovala pouze za odůvodnění nad rámec vlastních důvodů rozhodnutí. V odůvodnění vztahujícím se k vyloučení z práva na poskytnutí informací podle § 11 odst. 6 informačního zákona ve znění zákona č. 274/2008 Sb. žalovaná přezkoumatelným a dostatečným způsobem vysvětlila, že požadované informace by nemohly být poskytnuty ani podle právního a skutkového stavu v době vydání rozhodnutí.

32. Žalovaná uvedla, že požadovaný poznatek, na jehož základě zahájila tehdejší Inspekce ministra vnitra prověření činnosti advokátní kanceláře stěžovatele, obsahoval informace týkající se činnosti orgánů činných v trestním řízení. Shromážděné informace podrobně a široce dokumentovaly nejen způsob jejich získání, ale i postup orgánu činného v trestním řízení při jejich prověření. Dále obsahovaly údaje o tom, s kým, kde, kdy, jak a proč orgán činný v trestním řízení komunikoval, jak funguje jeho spolupráce s určitými státními orgány a jinými institucemi, kdo v konkrétních případech předával určité informace, které osoby byly zapojeny do tzv. mapování trestné činnosti atd. Jednalo se o rozsáhlý materiál čítající 113 listů. Jeho poskytnutím stěžovateli by byl odkryt princip spolupráce, její konkrétní podoby a rozsah

možného personálního nasazení při vyhledávání trestné činnosti. Došlo by také k odhalení totožnosti osob, které informace zjišťovaly a podávaly. Žalovaná proto uzavřela, že poskytnutím požadovaných informací by byla ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat a odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy.

33. Z rozhodnutí žalované dále vyplývá, že se dokument požadovaný stěžovatelem týkal podezření z nelegální činnosti širšího okruhu osob v souvislosti s vydáváním víz k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Inspekce ministra vnitra navázala spolupráci s Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu a na základě shromážděných informací byly zahájeny úkony trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu v několika trestních věcech. Tyto informace se týkaly mimo jiné stěžovatele a policistů oddělení cizinecké policie Brno-město.

34. K požadavku na identifikaci konkrétních informátorů žalovaná uvedla, že utajení identity informátora je přímo jeho zákonným definičním znakem. Podmínku nevyzrazení spolupráce informátora s policií, včetně policistů zařazených do Inspekce ministra vnitra, nelze vykládat jinak, než že se informace o spolupráci s informátorem a jeho totožnosti nesmí dostat mimo policejní sbor. Informace získané od informátora lze účinně využít pouze tehdy, je-li splněna podmínka přísného utajení. Pokud by došlo ke ztotožnění osoby informátora, byla by taková osoba do budoucna již nevyužitelná pro spolupráci s orgány činnými v trestním řízení. Dále žalovaná zdůraznila, že spolupráce s informátory je základním stavebním kamenem operativní činnosti orgánů činných v trestním řízení. Získání informátorů k takové spolupráci je dlouhodobou záležitostí a otázkou vzájemné důvěry. Každá osoba, která se rozhodne spolupracovat s příslušníky bezpečnostních sborů, má nárok na to, aby její spolupráce nebyla vyzrazena.

35. Podle Nejvyššího správního soudu toto odůvodnění splňuje podmínky pro odepření požadovaných informací na základě § 11 odst. 6 informačního zákona, podle kterého *„[p]ovinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím obrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky“*.

36. Předmětné ustanovení vylučuje v posuzované věci poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajícího, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Předpokladem odepření informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Tento důvod bezpochyby patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

37. Zároveň soud nepochyboval, že informace o totožnosti informátorů, tedy osob spolupracujících s orgány činnými v trestním řízení, stejně jako informace a postupech orgánů činných v trestním řízení a o principech jejich spolupráce s jinými institucemi a osobami, spadají pod rozsah výluky stanovené v § 11 odst. 6 informačního zákona. Zvláštní povaha a obsah těchto informací odůvodňují obecný zájem na jejich utajení i do budoucna, bez ohledu na ukončení konkrétního trestního řízení, k němuž se původně vztahovaly. Zejména u organizované trestné činnosti, o níž se jednalo v posuzované věci, lze za legitimní cíl považovat také zachování možnosti využít informátory i pro odhalování trestné činnosti v budoucnu pro účely případných dalších trestních řízení.

38. K námitce stěžovatele, že má právo znát informace, které o něm státní orgány shromažďují, aby mohl posoudit, zda jsou shromažďovány oprávněně a zda nezasahují do jeho osobnostních práv, Nejvyšší správní soud podotýká, že posuzovanou věc může zkoumat pouze na podkladě informačního zákona, neboť takto byl vymezen předmět řízení v žádosti stěžovatele o poskytnutí informace.

39. Informační zákon je založen na objektivních kritériích a neumožňuje povinnému subjektu přihlížet ke zvláštnostem posuzované žádosti, ani k účelu, pro který žadatel o informaci žádá. Povinné subjekty musí ctít zásadu rovnosti a žádosti o informace vyřizovat nestranně. Poskytne-li povinný subjekt informaci určitému žadateli, bude analogicky povinen tutéž informaci zpřístupnit i dalším žadatelům. V rozsudku ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 97/2009 – 119, č. 2166/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud potvrdil, že „[p]řístup veřejnosti ke informacím podle zákona o svobodném přístupu ke informacím je ovládán zásadou rovnosti a žádný žadatel o informaci, byť by jeho zájem na zpřístupnění informace byl pro společnost sebepřínosnější, nemůže být povinnými subjekty privilegován.“ Obdobný závěr platí i tehdy, odůvodňuje-li žadatel svou žádost nikoliv přínosností zveřejnění informace pro společnost, ale svým osobním zájmem. Ani v tomto případě nemůže povinný subjekt považovat osobní zájem žadatele za vyvažující kritérium ve vztahu k výlukám z práva na informace. Pokud jsou podmínky pro určitou výluku splněny, povinný subjekt informaci neposkytne (srov. znění § 11 odst. 6 informačního zákona: „Povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení [...]“, nikoliv např. „povinný subjekt může odepřít informaci“). Jinými slovy, informační zákon nepředvídá „výluku z výluky“ pro případ, kdy žadatel tvrdí, že požadované informace byly získány nezákonným způsobem nebo že jejich shromážděním a uchováváním došlo k zásahu do jeho práv.

40. Nejvyšší správní soud proto nemůže v tomto řízení posoudit ani zohlednit tvrzený zásah do osobnostních práv ani oprávněnost shromažďování informací o stěžovateli. Pouze v obecné rovině soud doplňuje, že subjekty, které shromažďují a uchovávají informace o fyzických osobách, jsou povinny řídit se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů. Byť má Policie ČR při zpracování osobních údajů určité výjimky ve vztahu k některým povinnostem správce, citlivé údaje smí zpracovávat pouze tehdy, jestliže se jedná o zpracování podle zvláštních zákonů při předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů a pátrání po osobách [§ 9 písm. i) zákona o ochraně osobních údajů]. Pokud se jednotlivec domnívá, že zákonné podmínky pro shromažďování a uchovávání jeho osobních údajů byly porušeny, může se domáhat nápravy pomocí prostředků předvídaných uvedeným zákonem.

41. Při získávání a uchovávání osobních údajů je Policie ČR dále povinna postupovat v souladu s trestním řádem, zákonem č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů. V rámci trestního řízení je vnější kontrola zajištěna dohledem trestního soudu. Pokud se jednotlivec domnívá, že např. odposlech a záznam telekomunikačního provozu nebyly provedeny v souladu se zákonem, může podle § 88 odst. 8 trestního řádu podat u Nejvyššího soudu návrh na přezkoumání zákonnosti příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu.

42. Lze tedy shrnout, že shromažďování a uchovávání informací o fyzických osobách podléhá zákonným limitům, pro jejichž přezkoumání jsou určeny jiné mechanismy než informační zákon. Nejvyššímu správnímu soudu proto nepřísluší se k této otázce v posuzované věci blíže vyjadřovat.

43. Další námitku, v níž stěžovatel vytkl žalované, že ve vztahu k utajení osoby informátora nesprávně odkázala na § 23f zákona č. 283/1991 Sb., který byl v době vydání rozhodnutí

již zrušen, vypořádal již městský soud, který správně uzavřel, že žalovaná měla odkázat na § 73 zákona č. 273/2008 Sb. I v tomto případě je totiž třeba uplatnit výše uvedený princip, podle kterého správní orgán posuzuje věc podle právní úpravy účinné ke dni vydání správního rozhodnutí, nestanoví-li zákon odlišný postup. Nejvyšší správní soud však přisvědčil městskému soudu, že nesprávný odkaz na § 23f zákona č. 283/1991 Sb. nevedl v posuzované věci k nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nedotkl se veřejných subjektivních práv stěžovatele s ohledem na obsahovou shodnost předmětných ustanovení a skutečnost, že žalovaná posoudila žádost stěžovatele i podle § 73 zákona č. 273/2008 Sb., byť tuto část odůvodnění uvedla nad rámec vlastních rozhodovacích důvodů. Obě citovaná ustanovení shodně brání poskytnutí informací odhalujících identitu informátora i informací o tom, kdy, jakou formou, jakého obsahu, kterému policistovi informátor poskytoval informace. Žádost stěžovatele by tedy musela být na základě § 73 zákona č. 273/2008 Sb. odmítnuta.

44. Námitky stěžovatele zdůrazňující, že v době vydání správního rozhodnutí neprobíhalo se stěžovatelem žádné trestní řízení, jsou zjevně nedůvodné za situace, kdy požadované informace měly být odepřeny podle § 11 odst. 6 informačního zákona, který výluku z práva na informace nepodmiňuje stavem trestního řízení. K témuž závěru dospěl již městský soud. Nepochybil proto, pokud si nevyžádal spis sp. zn. ÚOOZ-94/VZ-2007/E5 za účelem objasnění, zda se stěžovatelem probíhá trestní řízení. Pouze pro úplnost soud dodává, že § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona nepodmiňuje odepření informací probíhajícím trestním řízením vedeným s žadatelem o informaci, ale probíhajícím trestním řízením, k němuž se požadovaná informace vztahuje, bez ohledu na to, s kým je předmětné řízení vedeno.

45. Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že na posuzovanou věc nedopadá směrnice 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru, která ze svého rozsahu vylučuje dokumenty, které nejsou přístupné podle režimů přístupu v členských státech z důvodu ochrany veřejné bezpečnosti [čl. 1 odst. 2 písm. c) směrnice].

46. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

47. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. srpna 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu